

Единъ пѣтль и едно куче.

Имало единъ дѣдо и единѣ бабѣ, много сиромасы. Всичкый имъ имотъ былъ единъ пѣтль и едно куче, па и тѣхъ не можили да храняты. Куче-то рекло на пѣтла: „тука, пѣтле, не може да ся живѣе вяче, па хайде да идемъ другадѣ да си трѣсимъ хлѣба.“ — Наистинѣ, рекло пѣтле-то, да идемъ, — нѣма да бѣде по-злѣ. И трѣгнѣли за кѣдѣто имъ видяты очи-ты: врѣвѣли, врѣвѣли цѣль день! Кога зяло да ся смрачава и дошло врѣмя да спяты, отбили ся отъ пѣтна въ единѣ горѣ и ся запрѣли да прѣноштувать на едно хралупато дрѣво. Пѣтль-тъ хврѣкнѣлъ на единъ клонъ, а куче-то ся заврѣло въ дупкѣ-тъ на дрѣво-то и си лѣгнѣли.

Утринь-тъ, въ зоры, пѣтль-тъ запѣлъ ку-ку-ри-гу! Отдѣ го зачула лисица-та; пришѣло ся лѣсици пѣтлево мясо. Нето ти, че дошла подѣ дрѣво-то и зяла да хвали пѣтла: „Охъ, какво хубаво пѣтле! Такъвѣ птичкѣ въ живота си не съмъ видѣла: каквы хубавы перца има, какъвъ гребенъ, какъвъ насенъ гласъ! Па слѣзни долу да ти ся понагледамъ на хубость-тъ, и да тя водѣ у дома на госте, че гостѣ имамъ, и за тебе съмъ приготвила доста хранѣ.“